

Week in beeld

Tatiana Silva, 26 jaar,
presentatrice bij RTBF,
samen met Stromae

MAANDAG «Een bezoekje aan mijn oma. 95 is ze intussen en ze blaakt van gezondheid!»

DINSDAG «Ik loop een defilé voor het goede doel van Rotaryclub Fontaine l'Éveque.

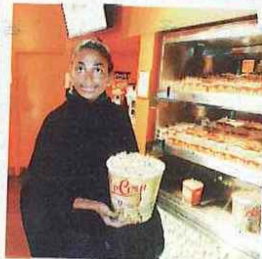
WOENSDAG «Oeff! Net trappen beklommen voor Unicef!»

DONDERDAG «Tijdens het gala van Think Pink. Ik poseerde voor de kalender tegen borstkanker.»

VRIJDAG «Zwoegen in de zumbales!»

ZATERDAG «Ik ga naar The Giant kijken. En dat kan niet zonder popcorn!»

ZONDAG «Op een event van Brussels Exclusive Labels rond luxemerken.»

In samenwerking met Olympus

OLYMPUS

Your Vision, Our Future

Het laatste woord

VAN HILDE SABBE

Hilde Sabbe is moeder van een prille twintiger en werkt als journaliste bij Het Laatste Nieuws. Elke week krijgt zij in NINA het laatste woord.

No way back

Het klopt dus wel degelijk, ontdek ik. Je kan de klok niet terugdraaien, en doen alsof één en ander niet is gebeurd. Relaties hebben hun eigen bochtige parcours, en terwijl je wel degelijk een etappe kan overslaan – twee treden tegelijk nemen, als het ware – terug naar een vorige episode is onmogelijk. Als je ooit seks hebt gehad, kan je niet terug naar het stadium van alleen handjes vasthouden. Je kan het natuurlijk altijd proberen, maar het zal niet langer volstaan: vroeg of laat steekt toch de herinnering aan dat andere de kop op. Wat gebeurd is, laat zich achteraf niet meer uitwissen.

Wij doen ons best om op de oude manier verder te gaan, alsofer nooit sprake is geweest van verhuizen, een huwelijk opblazen of samenwonen.

We spreken even vaak af als vroeger, kijken elkaar boven glazen ijsgekoelde champagne minzaam lachend aan, praten en discussiëren als vanouds. We wandelen in de bossen langs de taalgrens, glippen vijf minuten na het begin van de film de bioscoop in, ontsnappen een weekendje naar Frankrijk. Onze vrije partijen zijn wat ze altijd al waren: helemaal perfect.

En toch is er iets veranderd. Haast onmerkbaar sluipt er iets vermoeids in onze verhouding binnen, maar zo subtiel dat het ook de afspiegeling van mijn eigen wantrouwen zou kunnen zijn.

Verbeeld ik het mij, of belt hij inderdaad nét iets minder dan vroeger? Hoor ik het echt, of beeld ik het mij in: een nauwelijks waarneembare zucht als we na het vrijen onze kleren aantrekken? Denkt hij: als we een huis deelden, hoefden we niet midden in de nacht nog de auto in? Is het alleen maar mijn fantasie dat hij minder enthousiast is dan vroeger over de restaurantkeuze, en met iets routineus de spijskaart openslaat, alsof hij net zo lief snel een broodje had gegeten?

Ik weet niet meer wat echt is, of wat ik me inbeeld. Als we op onze wandeling een heerlijk ouderwetse, bonkige villa met veranda voorbijkomen die te koop blijkt, lopen we die snel voorbij. Niet langer vermaken we ons door in onze fantasie de kamers alvast te verdelen, 'dat daar kan jouw bureau worden, en die zonnige erker is voor mij'. Ons eensgezinde zwijgen is pijnlijk om te horen. Als hij 's avonds, voor hij in de auto stapt, zonder waarschuwing zegt: 'Zo kan het niet langer', ben ik opgelucht en bang tegelijk.

Eens je seks hebt gehad, kan je niet terug naar alleen handjes vasthouden

Hilde

Kijk ook op onze website www.nina.be